

Kris Hufkens

‘ook’ ging heel hard over ons maar evengoed over de wereld. Wij stonden letterlijk in nen decor van gazetten. In het najaar van 2001 waren de Twin Towers aangevallen, dus maakten wij op het podium een menselijke piramide en Nancy speelde een vliegtuig dat onze toren omvervloog. Die voorstelling sloeg in als een bom.

‘ook’ had alles. Dat was uitbundig, ontroerend, grappig en overal vonden de mensen dat heel verrassend. Gewoon al het feit dat wij met de fietsen reden.

Op een podium van tien meter op tien meter fietsten de jongens achter mekaar. In cirkels en in 8-ten. De meisjes gingen blind, met hun handen voor hun gezicht, tussen die fietsen door.

Dat was spannend. Ik kon niet fietsen, dus ik ging maar met mijn step achter die fietsen aan.

‘ook’ werd bejubeld in Vlaanderen en in de loop van de volgende zeven jaar zou de dansvoorstelling op het repertoire blijven. Holland Dance Festival, Duitsland, Oostenrijk, Kroatië, grote zalen van meer dan duizend mensen in Frankrijk. In totaal telde ‘ook’ 99 opvoeringen.

Waarom dat Theater Stap geen honderste voorstelling heeft gegeven om in schoonheid af te sluiten is onbegrijpelijk. En wat nog zotter is, we zouden dat in 2018 eveneens nalaten, toen ‘tu’tu’ met 99 voorstellingen is gestopt.

Ik was weerman en mocht alles opnoemen van weer dat ik kende: *“Af en toe regen, af en toe windvlagen, af en toe sneeuw, natte sneeuw, af en toe sneeuwklotskes...”*

Soms wist ik niets nieuws meer te improviseren en moest ik diep nadenken. Na een spannende stilte zei ik met veel overtuiging: *“Hagelbollen!”* hoewel ik dat ook al drie keer had gezegd.

Mensen lagen in nen deuk van ‘t lachen.

Ik was ne grappige weerman, maar ik kreeg zelf een soort mist in mijne kop waar dat niet mee te lachen viel.

Achteraf bekeken is het toen met mij beginnen mis gaan.

In 2004 werd theater te veel voor mij en ben ik naar het dagcentrum van Geel gegaan.

Larbi is mij dan komen vragen of ik nog één keer mee wilde spelen in Zwitserland, daarna zou Peter Janssens mijne rol overpakken.

Maar ik zei: *“Nee”*, omdat ik een nieuw job had:

Ik stond aan den afwas. Ik kon die ploeg niet in de steek laten.

Larbi vond dat zo opmerkelijk, dat ik die sjieke hotels en dat applaus afwees voor den afwas, dat hij mijn keuze heeft gerespecteerd. Een les in nederigheid. Het grootste deel van den tournee heb ik wel meegemaakt. Maar het was hoog tijd om te stoppen. Ik ben snel achteruitgegaan en helaas was mijn kaarske uit op 50 jaar. Maar een schoon carrière.

Programmatoren van prestigieuze cultuurhuizen en festivals in Europa zeiden dat ze de volgende choreografie van Theater Stap blind zouden programmeren. Dat was aanlokkelijk, maar we namen die geplaveide weg naar succes niet. Misschien was dat al die jaren wel de zoektocht: Gewoon stappen zetten. Onderweg zijn zonder doel, zonder verwachting. Dat maakt het juist zo'n fijne tocht.